

цю тематику. Наприклад: А. Кампра «Венеціанський карнавал» (1699), Мішель де ла Бара «Венеціанка» (1705), А. Кампра «Венеціанські святкування» (1710), Ж. Б. Муре «Амур та боги» (1727), Жан-Філіп Рамо «Галантна Індія» (1735).

Записи хореографій форлани можна знайти у збірниках танців Рауля Оже Фейе. Серед них є як сценічні, так і бальні форлани. Всі вони створені на основі французької танцювальної техніки, тобто в бароковому стилі, мали розмір 6/4, 6/8 або 3/4, виконувались в темпі *allegro* з інтонацією «розгойдування». Танець мав ігровий, пишний, урочистий характер зі строгими та елегантними рухами. Цей танець яскраво передавав атмосферу венеціанських маскарадів.

Пік популярності форлани у Франції припадає на першу чверть XVIII ст. Після 1725 р. популярність форлани стала зменшуватися. Мелодії форлан стали використовувати для контрдансів.

Ця тема потребує детального аналізу танцювальної лексики, композиційної побудови та їх взаємозв'язку з музикою.

Д. І. Федорченко

ПОВІЛЬНИЙ ФОКСТРОТ: ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ

На сьогоднішній день вивчення та наукове обґрунтування стандартизованих бальних танців, зокрема повільного фокстроту, потребує ретельної уваги хореологів, мистецтвознавців та викладачів, оскільки й нині бракує літератури з цього питання. Фокстроту присвячені переважно джерела методичного характеру: посібники А. Мура та Г. Ховарда; частковий опис танцю та його фігур міститься у книзі Г. Дені та Л. Дассвіля; деяку інформацію надають інтернет-ресурси, проте її обробка потребує професійного обґрунтування.

Історію виникнення фокстроту найчастіше пов'язують з Г. Фоксом — учасником шоу та водевілів початку XX ст. Він разом зі своєю танцювальною групою «*American Beauties*» під ретайм виконували танець, кроки якого нагадували рух «риссю» (*trot*). Їх було названо «*Fox's Trot*» на честь його творця.

Проте можна припуститися, що у фокстроту більш давні коріння. Так, до першоджерел фокстроту можна віднести старовинний танець ригодон, який набув популярності у Франції у XVII-XVIII ст., а в Іспанії був поширений як кадрили, оскільки мав схожу з нею побудову. Для ригодону характерні швидкі рухи, легкі підскакування, обертання; виконання у жвавому темпі під музику дводольного або чотиридольного розміру і будовався на повторі 3-4 розділів з нерівною кількістю тактів.

У своїй первісній формі фокстрот був дуже енергійним танцем із специфічними махами та стрибками, за виконанням схожими з аналогічними рухами в ригодоні.

Наприкінці XIX — початку XX ст. значний вплив на розвиток фокстроту зробили танці Латинської Америки. Поєднання ритмів і народних

танців Аргентини, Бразилії, Венесуели, Чилі з популярною тоді джазовою музикою започаткувало такі танці, як тустеп і ванстеп, які виділялися яскравим музичним супроводом, маршовим стилем виконання, швидким темпом. Фокстрот в свою чергу сформувався в ХХ ст. і відразу ж набув популярності серед танцюристів. Спочатку він був досить темпераментним танцем, але, поширившись в Європі після Першої світової війни, суттєво видозмінився. Уповільнився ритм, замість кроку «риссю» з'явилися гладкі кроки (saunter), що «прогулюються». З фокстротом пов'язана й революційна заміна положення стоп з виворотного на паралельне.

Повільний фокстрот (слоуфокс) був стандартизований англійською Радою з бальних танців у 1920-х рр. ХХ ст. Його називають королем європейської програми і класикою танцю. В його основі — гладкі, плавні, ковзаючі рухи. У парі є яскраво виражене розтягування сторін з нахилом корпусу, що можливо лише за умови злагодженості та граціозності танцюристів. Неповторна плавність, довгі лінії, невагомість кроків створюють враження паріння над паркетом. Для досягнення такого ефекту від танцюристів потрібний постійний контроль над рухами, координація та гарний баланс.

Сучасний слоуфокс є досить складним танцем, оскільки має різноманітний ритмічний рисунок, поєднує повільні та швидкі ритми. Його музичний розмір — $4/4$, темп — 28-30 тактів на хвилину, основний ритм — повільно, повільно, швидко, швидко, повільно, де перша й третя частки акцентовані; кожен повільний рахунок дорівнює двом часткам, а кожен швидкий — одиній.

Фокстрот досить сильно змінився за останні десятиліття. У ньому використовуються як усі базові принципи європейського танцю, так і «драйв» — поступальний рух, який супроводжується розтягуванням провідного боку. На відміну від «свінгу», який більше схожий з маятниковими рухами, «драйв» більш «плоский», що створює відчуття безперервного руху та ілюзію ковзання.

Отже, джерелами повільного фокстроту є ригодон, тустеп та ванстеп. Сучасний слоуфокс — це стандартизований танець європейської програми з музичним розміром $4/4$, темпом 28-30 тактів, основним ритмом: повільно, повільно, швидко, швидко, повільно, характерними особливостями якого є легкість, елегантність, м'якість, плавність, граціозність, свобода рухів та маневреність. Танець потребує від виконавців чіткого балансу, координації та постійного контролю за кожним рухом.

Я. И. Коротченко

ВЛИЯНИЕ ПСИХОФИЗИОЛОГИЧЕСКИХ ОСОБЕННОСТЕЙ ЛИЧНОСТИ НА ВЫБОР НАПРАВЛЕНИЯ В ХОРЕОГРАФИЧЕСКОМ ИСКУССТВЕ

Каждый человек имеет свои психофизиологические особенности, которые являются основой формирования характера индивида, то есть темперамента. Впервые о темпераменте заговорили врачи Гиппократ